

til Torriid er den fornuftigste, og Udgangen fra Slanderborg til Torriid er langt mindre fornuftig. Naar det ærede Medlem (Mørk) derhos siger, at her er Tale om en Forskjel af 100,000 Rd., saa troer jeg ikke, at den ærede Minister tør sige, at dette er nogle udregnet, . . . (Mørk: Den kan jo ikke gaae over Torriid, naar den skal gaae til Slanderborg). Nei, men jeg siger, at Aarhus har været det, der hovedsagelig har tvunget Banen over til Torriid, et Punkt, som har foreligget her 3—4 Gange som et vigtigt Stridsspørgsmaal, og det er ikke kommet frem som den kortere Linie, men med Udgang fra Aarhus er Linien over Torriid fornuftig, medens den Stigning, som er tilføede, saafremt Banen herfra skal føres henad Slanderborg til, naar man ikke kan gaae hen til Brabrand, vil medføre store Banestikigheder. Denne sidste Linie er ikke undersøgt af det ærede Medlem og ikke undersøgt fra nogen Side endnu (Afbrydelse af Mørk) . . . . .

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at holde Foredrag, medens et andet Medlem har Ordet.

Fscherning: So mere det ærede Medlem faaer Frihed til at tale, destomindre troer jeg, at hans Grunde ville befindes holdbare. — Man spørger her: hvorledes har man tænkt sig, at Benyttelsen af Banen skal være, skal man kjøre fra Brabrand til Aarhus og tilbage igjen, eller skal man kjøre tværs igjennem Brabrand? Derom siger jeg, at dette er et Spørgsmaal, som ikke har foreligget og ikke har funnet foreligge Udvalget, efter som den Maade, hvorpaa Driftselskabet vil benytte den Bane, der overleveres det, er Driftselskabets egen Sag. Finder Driftselskabet — naturligtvis med Approbation af eller i Forbindelse med Regjeringen — det bekvemmere at gaae heelt igjennem ved Brabrand og at benytte Stykket fra Brabrand til Aarhus som en Sidebane, saa gjør den det;

finder det derimod det Andet bekvemmere, saa gjør det dette, og finder det en tredje Methode, der ogsaa kan være overmaade nyttig, bekvemlest, saa vælges denne, den nemlig, at ifald den jydste Bane virkelig kommer til at kjøre med den Mangfoldighed af Stude, som man ventet vil blive Tilfældet, saa lader man disse Stude staae og more sig ved Brabrand, imedens Jernbanen kjører til Aarhus, hvor der ingen Stude er at tage med og maastee kun faae andre Ting foruden Mennesker; den kjører da tilbage med et meget mindre Læs og tager saa Studene op igjen. Jeg troer nu overhovedet ikke, at man maa vugge sig i disse Drømme om den store Trafik paa den jydste Bane, hverken med Stude eller andre Ting, den vil visnok ikke indbringe nær saa Meget, som man troer, og derfor faae vi ogsaa kun 15,000 Rd. mere næste Aar i Jernbaneindtægt, og dette er man endda ikke engang sikker paa. Jeg troer, at de Herrer bør lægge Mærke til, at det Vigtige i dette Dødblik er at bringe en Sag tilende, der har ligget for saa hyppig, og hvorved Enhver har maattet opgive et Stykke af sit Kjæreste, den Gne Torriid, den Anden absolut at komme til Aarhus, den Tredie Vandveien fra Fuldbro og den Fjerde Tebstrup. Naar vi tage Lovforslaget, som det er, saa gjøre vi det, der er forbeelagtigt, og faae Noget, der kan blive færdigt, og Noget, som jeg tør sige, at man efter en anstrengende og alvorlig Undersøgelse i Forbindelse med Ministeren ifjor er bleven enig om. Jeg bebrejder ikke den ærede Minister Noget, men jeg tager mig den Frihed at gjøre ham opmærksom paa, at, naar han først har havt den Velvilje, som jeg gjerne vil indrømme, at det er, støttet hovedsagelig til, at han var bleven enig og kommen overeens med Udvalget, at fremlægge Lovforslaget i denne Skikkelse, saa svækker han baade Thingets og sin egen Stilling ved at argumentere imod sig selv. Dersom den ærede Minister vil huske paa, at han ved at fremlægge Lovforslaget har stillet sig som Advocat for det, saa maa han tillige betænke, at han paa denne